

บทที่ 712 หลบไม่พ้น (1)

คำพูดนี้ทำให้มารราคะถึงกับเซถอยหลังแทบล้มลงกับพื้น

เซียวหลิงอวินพูดอะไรออกมากัน นางคิดจะให้ต้นตันไปเก็บผลมารจากต้นไม้มรณะด้วยตัวเองหรือ!

ต้นตันนี้อันตรายเพียงใดทหารของนางก็เพิ่งพูดไปชัดเจน แต่เซียวหลิงอวินกลับยังให้ต้นตันเลือกเอง?!

ต้นตันเพิ่งอายุเท่าไร จะไปรู้อะไรได้ เมื่อมีของกินอยู่ตรงหน้าเขาย่อมต้องตอบตกลงแน่นอน!!!

ต้นตันพยักหน้าโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

“ท่านแม่วางใจได้ ถึงท่านปู่ตานั้นจะดู ซ้ำยังด่าซ้ำด้วย แต่ข้าไม่กลัว!!!”

เซียวหลิงอวินจึงยิ้มแล้วพยักหน้า

“ดีมาก เช่นนั้นเจ้าก็ขึ้นไปบนต้นไม้ตัวเอง ผลมารที่เก็บได้
ให้โยนลงมาให้ตัวพวกท่านลงที่ถูกแขวนอยู่ ให้พวกเขาช่วยเจ้า
รับไว้ก่อน เจ้าจะเก็บได้มากเท่าไรก็เก็บมาให้มากเท่านั้น”

ครานี้หลั้วอีถึงเข้าใจว่า เชียวหลังวันตั้งใจจะให้พวกเขา
ช่วยรับผลไม้แทนเจ้าตัวเล็กนั้น?

ไม่สิ ประเด็นสำคัญคือ นางมันใจได้อย่างไรว่าต้นต้นจะ
เข้าใกล้ต้นไม้มรณะได้ นางไม่กลัวเลยหรือว่าเด็กน้อยยังไม่ทัน
เข้าใกล้ก็จะถูกมัดแขวนอยู่กลางอากาศ ลงเอยเช่นเดียวกับ
พวกเขา?!

นอกมานแสง

เหล่ามารระดับสูงต่างคิดว่าเชียวหลังวันคงเสียสติ
ไปแล้ว ให้เด็กมารวัยสามขวบไปเก็บผลมารมรณะ แม้ผลมาร-
มรณะจะเป็นของล้ำค่าอันดับต้นๆ ในแดนมาร แต่ต่อให้เป็น
พวกเขาก็ยังไม่กล้าเข้าใกล้ง่าย ๆ!!!

“มารหญิงสวมหน้ากากนั้นช่างใจร้ายยิ่งนัก นางคงไม่ได้
หลอกเด็กให้ไปเก็บผลมารมรณะหรอกนะ”

“เป็นไปได้อีกมาก อีกอย่างข้าว่าเก้าส่วน เด็กคนนี้จะไม่ใช่
ลูกแท้ๆ ของนาง ไม่เช่นนั้นจะใจดำถึงเพียงนี้ได้อย่างไร”

“น่าสงสารจริง คราวนี้เด็กคนนี้จะไม่รอดแน่!!!”

ทุกคนต่างคิดว่าต้นตัมต้องตายแน่นอน

ทว่าไม่นาน ความจริงก็พิสูจน์ว่าทั้งหลัวอีและมาร-
ระดับสูงเหล่านั้นคิดผิดอย่างสิ้นเชิง

ต้นตัมเคลื่อนไหวรวดเร็วอย่างยิ่ง อาศัยร่างของมารที่
ถูกแขวนอยู่เป็นจุดเหยียบ เพียงไม่กี่ก้าวก็พุ่งขึ้นไปถึงยอดไม้
ได้อย่างรวดเร็ว โดยที่เถาววัลย์ที่ห้อยอยู่กลับไม่มีการเคลื่อนไหว
แม้แต่หน่อย

เมื่อเห็นต้นตัมยืนอยู่บนยอดไม้ได้อย่างปลอดภัย ทุกคน
แทบสงสัยว่าสิ่งที่เห็นอยู่นั้นใช่ต้นไม้จริงหรือไม่

แต่ร่างของหลัวอีและพวกที่ถูกแขวนกลับห้อยอยู่ก็พิสูจน์
ได้อย่างชัดเจนว่านั่นคือต้นไม้จริง ๆ ทว่าเพราะเหตุนี้เอง

พวกเขาจึงยิ่งสับสนยิ่งกว่าเดิม เหตุใดต้นไม้มีหนามถึงไม่โจมตี
ต้นต้น?!

มารราคะและทหารมารรุ่นเยาว์ด้านหลังต่างร้องอุทาน
พลางมองต้นต้นด้วยความตกตะลึง

ทว่าขณะนี้ ในสายตาของต้นต้นมีเพียงผลมารเท่านั้น
เขารับสร้างกระบวนวิญญานออกมาพังลงไปหนึ่งที

ในพริบตา เถาวัลย์ที่เดิมหนึ่งเคยก็สั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
ราวกับโกรธจัด แต่ประหลาดยิ่งนัก มันกลับยังไม่โจมตีต้นต้น
ทันที

ต้นต้นใช้ปลายกระบี่เขี่ยผลมารโยนลงไปให้หลว้อ
และพวก พวกเขาที่ได้รับคำสั่งก็รีบยื่นมือรับผลมารที่พุ่งเข้ามา

จากนั้นต้นต้นก็ฟันผลถัดไปออกอีก ก่อนจะสะบัดกระบี่
ส่งลงไปให้พวกเขาอีกครั้ง

ดูเหมือนเถาวัลย์จะยิ่งโกรธมากขึ้น สั่นไหวรุนแรง
ยิ่งกว่าเดิม ปลายเถาวัลย์ยกตัวขึ้นราวกับเตรียมพุ่งเข้าโจมตี
ต้นต้น

มารราคะและพวกเห็นแล้วต่างรู้สึกว่่าต้นตื้นไกล้จะตกอยู่
ในอันตราย ทว่าต้นตื้นกลับราวกับไม่รู้สึกอะไร ยังคงทำต่อไป

ไม่นาน ผลมารมรณะสุกงอมหลายลูกก็ถูกเก็บลงมา
อย่างต่อเนื่อง พวกมารที่ถูกแขวนต่างรับไว้ เมื่อได้กลิ่นหอมพุ่ง
เข้าจมูก ต่างกลิ่นน้ำลายอย่างแรง หลายคนแทบทนไม่ไหว
แต่ก็ไม่กล้ากินลงไปจริงๆ เพราะยังถูกพันธนาการอยู่

ผลมารมรณะมีแรงดึงดูดต่อมารทุกตนอย่างมหาศาล
เพราะนอกจากจะช่วยเพิ่มพูนพลังแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นยัง
สามารถขจัดมลทินมารที่รุนแรงซึ่งทำลายร่างกายออกไปได้!

อาจกล่าวได้ว่า ผลมารมรณะเป็นของล้ำค่าหายากที่
แม้แต่มารระดับสูงก็ยังหมายปองอย่างยิ่ง!!!

หากไม่ใช่เพราะในที่สุดเถาววัลย์เหล่านั้นทนไม่ไหว
พุ่งเข้าใส่ต้นตื้นพร้อมกัน พวกเขาคงคิดว่าผลมารนี้เก็บได้ง่าย
เสียแล้ว

มารราคะและพวกต่างตกใจจนร้องตะโกน

“ระวังนะ ต้นตื้น!!!”

สีหน้าของเซียวหลิงอวี่นตึงเครียดขึ้น แม้แต่มารที่เฝ้าดู
อยู่นอกมานแสงซึ่งก่อนหน้านี้ยังจ้องผลมารมรณะอย่างโลภก็ยัง
สะดุ้งตกใจ

พวกเขากังวลว่าหากต้นตื้นตายน ผลมารมรณะเหล่านี้จะ
ไม่ได้ตกเป็นของพวกเขา

ใช่แล้ว ตั้งแต่เห็นต้นตื้นเก็บผลมารมรณะได้สำเร็จ
พวกเขาก็ถือเอาในใจแล้วว่าผลมารมรณะเหล่านี้ต้องเป็นของตน
รวมถึงมารอาวุโสที่นั่งอยู่บนบัลลังก์สีดำหุหราบนแท่นสูง
เขาหรือตามองเซียวหลิงอวี่นที่สวมหน้ากากอยู่ รู้สึกว่าคุ้นตา
แต่จำไม่ได้ ทว่ามารราคะเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเขา จึงมั่นใจ
ว่านางต้องนำผลมารมรณะเหล่านี้มาให้เขาแน่นอน

“ฮึก! เถาวัลย์พวกนั้นถูกเด็กคนนั้นฟันขาดแล้ว!!!”

ในมานแสง ต้นตื้นฟันเถาวัลย์ที่พุ่งเข้ามาอย่างง่ายดาย
จากนั้นก็หันไปเก็บผลมารมรณะต่ออย่างสบายใจ

“สวรรค์! เด็กคนนั้นเก็บผลมารมรณะได้อีกสามลูกแล้ว!!!”

“เอ๊ะ ทำไมไม่รู้สิที่ว่าเถววัลย์สีด่าพวกนั้นเหมือนจะกลัวเด็กนั้นนะ? อย่าบอกนะว่าฉันไม่มรรณะกลัวเด็กตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง?”

มารที่เฝ้าดูต่างอุทานไม่หยุด ขณะที่มารราคะและหลิวอี้ซึ่งเห็นฉานี้กับตา ยิ่งตกตะลึงจนสมองแทบว่างเปล่า

สาเหตุสำคัญที่ฉันไม่มรรณะรับมือยาก ก็เพราะเถววัลย์สีด่าพวกนี้พ้นอย่างไรก็ไม่ขาด!

แต่ตอนนี้ฉันหันกลับพ้นขาดได้อย่างง่ายดาย แม้เถววัลย์จะงอกขึ้นใหม่ทันที แต่เพียงแค่นี้พ้นขาดได้ก็ทำให้พวกเขาตกตะลึงอย่างถึงที่สุดแล้ว

ที่ทำให้พวกเขาพูดไม่ออกยิ่งกว่านั้นก็คือ ฉันหันกลับไม่กลัวเถววัลย์เหล่านี้เลย แม้กำลังพ้นเถววัลย์อยู่ก็ยังไม่ลืมเก็บผลมารมรรณะไปด้วย อีกทั้งเถววัลย์เหล่านี้ดูเหมือนจะหวาดกลัวฉัน ฉันแม้จะโจมตีก็ยังลังเล ทำให้ฉันหันกลับยิ่งเคลื่อนไหวได้สะดวกมากขึ้น ไม่นานเขาก็เก็บผลมารสดใหม่ได้เกือบร้อยลูก ก่อนจะเหาะกลับมาอยู่ข้างเขี้ยวหลิงอวิ้นอย่างสบาย ๆ

ส่วนเถาว์วัลย์สีตำเหล่านั้ ไม่รู้ด้วยเหตุใด พวกมันเพียง
แค่ไล่ตามไปเล็กน้อยก็รีบหटकลับในทันที ให้ความรู้สึกราวกับ
ถอนหายใจโล่งอกอย่างแรง รวากับยินดีที่ในที่สุดสามารถส่ง
เจ้ามารน้อยตัวร้ายนี้ออกไปได้เสียที

ต้นตันไม้ได้สังเกตสิ่งนั้น เขากล่าวอย่างดีใจ

“ท่านแม่คูสิ ข้าเก็บผลมารด้วยตัวเองมาได้ตั้งเก้าสิบ-
แปดลูก เดิมทีข้าตั้งใจจะแบ่งให้ท่านกับพวกน้าเม่ยคนละลูก
แต่ของอร่อยมีแค่เก้าสิบแปดลูกเอง ไม่พอแบ่ง จะทำอย่างไรดี”

เมื่อได้ยินคำพูดของต้นตัน มารราคะและเหล่าทหารมาร-
รูนเยาว์ต่างก็อึ้งงันอย่างย้ง ต้นตันคิดจะแบ่งผลมารมรณะอัน
ล้ำค่ายั้งนี้ให้พวกเขากินหรือ!

หลิวอี้และพวกก็ยั้งตกตะลึง นี่มันผลมารมรณะนะ! ปกติ
แค่ลูกเดียวก็ทำให้มารนับไม่ถ้วนแย่งชิงกันจนหัวร้างข้างแตก
แต่เจ้ามารน้อยนี่กลับคิดจะแบ่งให้มารคนอื่นคนละลูก?!

เซียวหลิงอวินกลับไม้ได้รู้สึกอะไรนัก นางกล่าวกับหลิวอี้
และพวกว่า “โยนผลมารมาทางนี้ แล้วข้าจะช่วยพวกเจ้าลงมา”

เหล่ามารที่อุ้มผลมารมรณะขนาดเท่ามะพร้าว ต่างกลืน
น้ำลายลงคออย่างแรงอีกครั้ง ก่อนจะผินใจโยนผลมารมรณะ
ไปทางเซียวหลิงอวินอย่างอาลัยอาวรณ์

เซียวหลิงอวินรับผลมารทั้งหมดอย่างง่ายดายแล้วเก็บ
เข้าไปในถุงเก็บของ จากนั้นจึงกล่าวกับต้นตั้นว่า “หากแบ่ง
ไม่พอก็ผ่าหนึ่งลูกเป็นสี่ส่วน ให้คนละส่วน เเท่านี้ก็พอแบ่งแล้ว”

ดวงตาของต้นตั้นพลันสว่างวาบ รีบพยักหน้าอย่างดีใจ

“ท่านแม่ฉลาดที่สุด! เซ่นนั้นก็แบ่งตามนี้!!!”

สิ้นคำนี้ มารราคะและพวกก็อิงกันไปโดยสิ้นเชิง

เซียวหลิงอวินถึงกับคิดจะแบ่งผลมารมรณะให้พวกเขา
จริงๆ หรือ!

นางไม่รู้หรือว่าผลมารมรณะนั้นหายากเพียงใด!

มารราคะอยากจะเอ่ยปากเตือน แต่ก็เห็นว่าเซียวหลิง-
อวินเริ่มลงมือช่วยเหลืออีและพวกแล้ว

บทที่ 713 หลบไม่พ้น (2)

นอกมานแสง

ทุกคนต่างได้ยินบทสนทนาระหว่างต้นตันกับเซียวหลิง-อวีน เมื่อรู้ว่าพวกนางคิดจะแบ่งผลมารมณะออกไป ย่อมไม่มีใครยอมรับได้

“พวกนางกำลังพูดอะไรกัน! กล้าทำลายของล้ำค่า เอาผลมารมณะไปใช้แบบนั้น ข้าไม่ยอม!!!”

“ทำอย่างไรดี หากพวกนางกินผลมารมณะหมดระหว่างทาง ข้าคงอดใจไม่ไหวจนต้องตบพวกนางตายแน่!!!”

“เร็ว รีบส่งคนไปหยุดพวกนางไม่ให้กินผลมารมณะ!”

“ใช่แล้ว รีบให้พวกนางส่งผลมารมณะทั้งหมดออกมา ก่อนจะได้ไม่เกิดเรื่องไม่คาดฝัน!”

มารเหล่านี้ต่างหมายปองผลมารมณะมานาน จะทนเห็นต้นตันแบ่งให้ทหารมารรุ่นเยาว์กินสุมสุมห่าได้อย่างไร

จึงรีบสั่งให้เฝ้ามารมวงที่มีพลังแข็งแกร่งหลายคนออกเดินทาง
ไปหาเชียวหลิงอวิ้นและพวกในทันที

มารราคะไม่รู้ถึงแผนการของมารระดับสูงเหล่านั้น
ขณะนี้นางกำลังยืนตะลึงมองเภาวัลย์นับไม่ถ้วนที่พุ่งเข้าหา
เชียวหลิงอวิ้นอย่างดุตัน ไร่ซึ่งความเกรงกลัวเหมือนยาม
เผชิญหน้าต้นตื้นก่อนหน้า

ทว่าเภาวัลย์เหล่านั้นเพิ่งพุ่งเข้ามา ก็เหมือนสัมผัสได้
ว่าต้นตื้นอยู่ใกล้ๆ จึงชะงักลงอย่างเห็นได้ชัด

เชียวหลิงอวิ้นฉวยโอกาสนี้ พันเภาวัลย์เหล่านั้นขาด
ในพริบตา รวมถึงเภาวัลย์ที่พันธนาการหลิวอี้และพวกก็ถูก
ตัดขาดอย่างง่ายดาย

หลิวอี้และพวกคว้าโอกาสรีบหนีมาทางมารราคะทันที

ระหว่างทางมีเภาวัลย์บางส่วนคิดจะลอบโจมตี แต่ก็ถูก
เชียวหลิงอวิ้นฟันขาดโดยตรง

เช่นนี้แล้ว เหล่าทหารมารทั้งหมดจึงหนีรอดมาอยู่ด้านหลัง
เชียวหลิงอวิ้นได้อย่างปลอดภัย รวมถึงหลิวเชียวเชียวด้วย

เพราะมีเชียวหลิงอวิ้น⁺ยืนขวางอยู่ด้านหน้า ต่อให้
เถาว์ลยจะคลุ้มคลั่งเพียงใด ก็ไม่อาจล้ำผ่านนางไปได้ พวกมัน
โกรธแค้นอย่างยิ่ง สะบัดเถาว์ลยอย่างบ้าคลั่ง รวากับต้องการ
ฉีกนางเป็นชิ้นๆ

แม้หลิวเชียวเชียวจะได้รับการช่วยเหลือ แต่เมื่อมอง
แผ่นหลังของเชียวหลิงอวิ้น⁺ ดวงตากลับเต็มไปด้วยความอาฆาต

นางเหมือนคิดอะไรบางอย่างได้ ฉวยจังหวะที่ไม่มีใคร
ทันระวัง ชัดฝ่ามือใส่แผ่นหลังของเชียวหลิงอวิ้น⁺อย่างกะทันหัน

ตูม!

ร่างของเชียวหลิงอวิ้น⁺เอนไปข้างหน้า เพราะไม่ทันตั้งตัว
เถาว์ลยจึงฉวยโอกาสพุ่งเข้ามาห่อรัดตัวนางอย่างรวดเร็ว
ม้วนกลับเข้าไปที่ละชั้น จนไม่เห็นร่างของนางอีกต่อไป!!!

“ท่านแม่!!!”

“เชียวหลิงอวิ้น⁺!!!”

“ท่านเชียว!!!”

ตั้งแต่บัดนั้น มารราคะ และเหล่าทหารมารรันทหารต่างร้อง
ออกมาด้วยความตื่นตระหนก

หลิวเซียวเซียวเห็นภาพนี้ก็หัวเราะลั่น

“หึ! กล้าตบข้า นี่แหละจุดจบของเจ้า! เถาวัลย์ห่อแบบนี้
มันต้องจับเจ้ากินแน่ ดูไว้ให้ดีเถอะ อีกไม่นานนางจะถูกกิน
จนไม่เหลือแม้แต่กระดูก!!!” นางกล่าวอย่างสะใจ

หลิวอี้และพวกไม่คิดเลยว่าหลิวเซียวเซียวจะลงมือกับ
ผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตพวกเขา นี่มันตอบแทนบุญคุณด้วย
ความแค้นชัดๆ

หลิวอี้เห่อดตาลตะโกนว่า “เซียวเซียว! เจ้าทำเช่นนั้น
ได้อย่างไร!!!”

แต่หลิวเซียวเซียวกลับหัวเราะเยาะตอบกลับ

“ท่านพี่ยังมีหน้ามาพูดอีกหรือ! นางนั้นตบข้าแต่ท่าน
กลับไม่กล้าแม้แต่จะพูดสักคำ ข้ายังไปก้มหัวขอร้องมันอีก
ท่านทำให้ตระกูลหลิวของเราขายหน้าจนหมดสิ้น!!!”

หลิวอีและพวกโจรจนพูดไม่ออก เมื่อเห็นอีกฝ่าย
ไม่รู้รู้สึกผิดแม้แต่น้อย มิหนำซ้ำยังพูดราวกับตนเองมีเหตุผล
นักหนา

มารราคะยิ่งโจรจนแทบอยากฉีกหลิวเซียวเซียวเป็นชิ้นๆ

“หลิวเซียวเซียว! เจ้าไม่เพียงไม่สำนึกบุญคุณที่เซียว-
หลิงอวินช่วยเจ้า กลับยังทำร้ายนาง เจ้ามันไร้เหตุผลสิ้นดี!”

หลิวเซียวเซียวแค้นเสียงเย็น

“หึ ข้าเคยขอให้นางช่วยหรือ นางต่างหากที่แสเข้ามาเอง...”

“เจ้ากล้าทำร้ายท่านแม่ข้า!”

ยังไม่ทันพูดจบ เสียงใสกระจ่างแต่เย็นเยียบดังขึ้นอย่าง
กะทันหัน

ทุกคนรีบหันไปมองต้นตั้น ก็เห็นว่าใบหน้าอันงดงามของ
เขาไร้กลิ่นอารมณ์ใด เครื่องขมิบราวกับก้อนน้ำแข็ง

ดวงตาของเขาลึกดำดั่งหมึก เข้มลึกจนทำให้ผู้คนสะท้านใจ

ดวงตาสีหมึกคู่นั้นจับจ้องหลิวเซียวเซียว ก่อนจะเอ่ย
ทีละคำอย่างชัดเจน

“ข้าบอกแล้ว ห้ามผู้ใดทำร้ายท่านแม่ของข้า หากเจ้ากล้า
ทำร้ายนาง ข้าจะฆ่าเจ้า”

ทุกคนไม่รู้จะพูดปลอบตันทันอย่างไร

หลิวเซียวเซียวกลับหัวเราะเสียงดัง

“อย่างเจ้าหรือจะฆ่าข้าได้? ไ้ลูกนอกคอก อย่ามา
ล้อ...เล่า...”

ตบ!

พูดยังไม่ทันจบ ศีรษะของหลิวเซียวเซียวก็กลิ้งตกลงพื้น
เสียงดังตบต่อหน้าทุกคน ใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มเย้ยหยัน
และได้ใจคั่งอยู่

หลิวอี มารราคะ และเหล่าทหารมารต่างไม่ทันเห็นว่า
ตันทันลงมือเมื่อใด พวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าหลิวเซียวเซียว
จะถูกสังหารได้ง่ายดายถึงเพียงนี้

นอกมานแสง

ทุกคนต่างเห็นภาพนี้ และต่างตกตะลึงในพลังของต้นตั้น

แต่เหล่ามารกลับพุดขึ้นด้วยความสะใจอย่างยิ่ง

“ฆ่าได้ดี! หลิวเทียน เจ้าบุตรสาวของเจ้าสิ เหตุใดถึงได้โง่เขลาถึงเพียงนี้! มารหญิงสวมหน้ากากผู้นั้นมีผลมารมระอยู่มากมายแท้ๆ แต่นางกลับลอบโจมตีอีกฝ่ายจนถูกเถาวัลย์สังหารเสียเอง บัดนี้แม้แต่ผลมารสักผลก็อย่าหวังจะได้!!!”

“ใช่แล้ว ข้าไม่เคยเห็นคนโง่เช่นหลิวเซียวเซียวมาก่อนเลย หรือว่านางจะไม่มีสมองกันแน่!!!”

“ทั้งที่มารหญิงสวมหน้ากากช่วยนางไว้แท้ๆ อีกทั้งก่อนหน้านี้ก็เป็นนางที่ต่ำผู้อื่นก่อน โดนตบสักจาดแล้วอย่างไร หากมีใครกล้าหยาบคายกับข้าเช่นนี้ ข้าจะบิดหัวนางทิ้งเสียเลย!!!”

มารเหล่านี้ต่างพากันด่าทอหลิวเซียวเซียว โดยไม่สนใจสีหน้าที่น่าเกลียดไม่น่าดูของคนตระกูลหลิวแม้แต่น้อย

ความจริงแล้ว แม้แต่คนตระกูลหลิวเองก็ยังรู้สึกว่
หลิวเซียวเซียวทำเกินไป มารที่ถูกรช่วยไว้จำนวนไม่น้อยก็
เป็นลูกหลานของพวกเขา หากไม่ได้เซียวหลิงอวิ๋นลงมือ
ลูกหลานของตนจะมีทางรอดได้อย่างไร

ก่อนหน้านี้หลิวเซียวเซียวก็เอาแต่ใจและใช้อำนาจกดขี่
คนในตระกูลอยู่ไม่น้อย นางตายไปเช่นนี้ยังนับว่าสบายเกินไป
ด้วยซ้ำ!

“สวรรค์! เจ้าเด็กนี่โหดเหี้ยมจริงๆ เขาถึงกับแทงทะลุ
ศีรษะของหลิวเซียวเซียวซ้ำอีก นี่คิดจะไม่ให้ใครช่วยนางฟื้น
คืนชีพหรือ!”

จากภาพในमानแสง เหล่ามารระดับสูงต่างเห็นว่าก่อนที่
หลิวอี้จะทันได้เก็บศีรษะ ตันตันก็ลงมือใช้กระบี่วิญญาณแทง
ทะลุศีรษะของหลิวเซียวเซียวแล้วโยนไปทางแถววัลย์ด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์เสียแล้ว

เพียงชั่วพริบตา แถววัลย์ก็บดขยี้ศีรษะนั้นจนและเป็น
ชิ้นๆ ถึงขั้นไม่คิดจะกินมันด้วยซ้ำ

ส่วนร่างของหลิวเซียวเซียวก็กลับคืนสู่ร่างเดิมในจังหวะที่ส่วนศีรษะแตกละเอียด จากนั้นค่อยๆ กลายเป็นไอมารและสลายหายไป

การสลายเช่นนี้หมายความว่านางตายอย่างสิ้นเชิง ไม่มีทางฟื้นคืนได้อีก

หลิวอี้จ๋องมองร่างของหลิวเซียวเซียวที่สลายไปอย่างเหม่อลอย แต่ไม่อาจพูดอะไรออกมาได้แม้แต่คำเดียว

ต้นตันทักล่ำกับหลิวอี้และพวก

“พวกเจ้าเป็นพวกเดียวกัน เดิมทีข้าคิดจะฆ่าพวกเจ้าทั้งหมด แต่พี่เย่วจวีเคยบอกไว้ว่าห้ามฆ่าผู้บริสุทธิ์โดยพลการ แต่ตอนนี้ข้ารู้สึกรังเกียจพวกเจ้ามาก ทางที่ดีควรรีบไปเสียอย่าให้ข้าเห็นหน้าอีก มิฉะนั้นข้าเกรงว่าจะอดใจไม่ไหวแล้วฆ่าพวกเจ้าทั้งหมด!!!”

คำพูดของต้นตันทักดูเหมือนไม่มีอารมณ์ใดเจือปน ทว่าในดวงตาสีดำทมิฬกลับเต็มไปด้วยจิตสังหารเข้มข้น ผู้ใดเห็นสภาพเช่นนี้ก็รู้ได้ทันทีว่าเขาไม่ได้พูดเล่น เขาคิดจะฆ่าหลิวอี้และพวกจริงๆ!

หลิวอ้อยอยากจะทำเรื่องขอโทษ เขาไม่รู้เลยว่าน้องสาวของตนจะทำเรื่องเช่นนี้ แต่เมื่อเห็นสีหน้าเย็นชาของต้นตั้นก็รู้ว่าไม่ว่าตอนนี้เขาพูดอะไรก็สายเกินไปแล้ว

มารราคะเห็นดังนั้น จึงกล่าวกับหลิวอ้อยและพวก “พวกเจ้าไปเถอะ”

หลิวอ้อยมองมารราคะก่อนถอนหายใจ แล้วกล่าวกับเหล่าทหารมารของตนว่า “ไป พวกเราเดินหน้าต่อ!!!”

เหล่ามารที่ได้รับการช่วยเหลือต่างรู้สึกละอายใจยิ่งนัก ถึงกับอดไม่ได้ที่จะโค้งคำนับต้นตั้นเพื่อแสดงความขอบคุณ ก่อนจะหันหลังจากไป

ต้นตั้นเห็นพลังศรัทธาจำนวนไม่น้อยลอยเข้ามาหาตน เขาคิดจะหลบ แต่พลังศรัทธานั้นกลับหลบเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นพยายามอย่างไรก็ยังลอยเข้ามาในร่างของเขาโดยตรง

บทที่ 714 พันคืนสมบูรณ์แล้ว! (1)

หลังจากรับพลังศรัทธาเข้าไป ตันตันก็ขมวดคิ้วเพราะเขาสัมผัสได้ถึงความขอบคุณจากใจจริงของมารพวกนั้น ทว่าใบหน้ากลับยิ่งบึ้งตึงกว่าเดิม การที่พวกเขาขอบคุณจากใจจริงเช่นนี้ ทำให้เขาไม่อาจลงมือกับพวกเขาได้อีก! หากพวกนั้นเลวร้ายกว่านี้หน่อย เขาก็จะฆ่าอีกฝ่ายได้อย่างมีเหตุผล!

ไม่มีใครรู้ว่า ขณะนี้ในใจของตันตันเต็มไปด้วยอารมณ์โหดเหี้ยมรุนแรง เขานึกถึงท่านแม่ แล้วจึงหันไปมองตันไม้-มรณะขนาดมหึมา

ตันตันไม่พูดพริ้งทำเพลง จู่ๆ ก็พุ่งเข้าไปใกล้ตันไม้-มรณะ ก่อนจะฟันกระบี่ใส่ลำตัอย่างแรง

ตูม!!!

ตู๋ๆๆๆๆ!

ต้นไม้มีมรณะสั้นสะท้อนอย่างรุนแรง ใบไม้จำนวน
มหาศาลร่วงหล่นลงมาราวกับฝนโปรยปราย

และสิ่งที่ทำให้มารราคะและเหล่าทหารมารรุ่นเยาว์
ไม่กล้าเชื่อสายตา คือ ลำต้นของมารมรณะกลับถูกฟันจนเกิด
รอยแยกขนาดใหญ่และลึกอย่างยิ่ง

ต้นไม้ยังคงไร้อารมณ์ ยกกระบี่วิญญาณขึ้นเตรียมจะฟัน
ต่ออีกครั้ง

ตู๋ตู๋ตู๋ตู๋ตู๋ตู๋!

ต้นไม้มีมรณะราวกับสัมผัสได้ถึงอันตรายที่อาจคร่าชีวิตได้
ใบไม้สั้นสะท้อนรุนแรงยิ่งกว่าเดิม

ต้นไม้ดูเหมือนได้ยินอะไรบางอย่าง เขาพูดเสียงใส่ว่า
“เจ้าหลอกข้า ข้าสัมผัสกลิ่นอายของท่านแม่ไม่ได้แล้ว เจ้าฆ่า
ท่านแม่ ข้าก็จะฆ่าเจ้า!!!”

ใบไม้ของต้นไม้มีมรณะร่วงลงมากขึ้น เร็วขึ้น ราวกับกำลัง
พยายามอธิบายบางอย่างอย่างสุดกำลัง

ต้นไม้เผยความลึกลับออกมา ราวกับกำลังครุ่นคิดบางสิ่ง

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า “ถ้าเจ้าหลอกข้า ข้าจะ
ฟันเจ้าเป็นร้อยท่อน แล้วเผาเจ้าทิ้งให้สิ้นซาก!!!”

เขายังจำได้ว่าเยอร์จิเคยบอกไว้ หากเผาพืชพรรณด้วย
ไฟพวกเขาก็จะตายอย่างสิ้นเชิง

เมื่อคิดเช่นนี้ เขาก็มองไปยังก้อนกลมมึนๆที่ใหญ่กว่า
ลำต้น ซึ่งยังถูกเถาวัลย์พันรัดไว้อย่างแน่นหนา เมื่อครู่นี้ต้นไม้
มรณะบอกว่า ดูเหมือนท่านแม่ของเขา กำลังปลุกพลังสายเลือด
อยู่ภายในนั้น นั่นเป็นความจริงหรือไม่?

ต้นต้นไม้ไม่สามารถสัมผัสกลิ่นอายของเซียวหลิงอวิ้นได้
แม้แต่มิติของท่านแม่ก็ยังไม่สามารถรับรู้ได้อีก ในเวลานี้จึงรู้สึก
งุนงงและโดดเดี่ยว รู้สึกราวกับถูกทุกคนทอดทิ้ง

ร่างเล็กๆ ของต้นต้นไม้ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่โดยไม่ขยับเขยื้อน
ยิ่งทำให้ดูเล็กจ้อยและอ้างว้างยิ่งกว่าเดิม

หากเซียวหลิงอวิ้นเห็นสีหน้าที่แทบจะร้องไห้ของต้นต้นไม้
ในตอนนั้น ไม่รู้ว่าจะปวดใจเพียงใด

ทว่าในเวลานี้นางเองก็เอาตัวไม่รอด นางไม่คิดเลยว่า
ฝ่ามือที่หิ้วเชียวเชียวใช้ลอบโจมตี จะไปทำลายแผนการปลูก
พลังสายเลือดที่นางกดไว้จนแทบปะทุ ทำให้นางต้องเจรจากับ
กับต้นไม้มรณะ ให้ช่วยปกปิดความเคลื่อนไหวในการปลูก
สายเลือดของนาง

ก่อนหน้านี้วิญญาณบรรพชนตระกูลซางได้บอกไว้แล้วว่า
นางน่าจะปลูกสายเลือดเผ่าหงส์คราม นางยังจำได้ดีว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลซางกับเผ่ามารในตอนนี้อันตราย
หากปลูกสายเลือดต่อหน้ามาราคะและพวก ไม่รู้ว่าจะเกิดความ
วุ่นวายเพียงใด

ภายในพื้นที่ว่างของลูกเถาวัลย์ เชียวหลิงอวิ้นกำลังปลูก
สายเลือดของตนด้วยขนวนโลหิต

นางรู้สึกได้ว่าเลือดทั่วร่างกำลังเดือดพล่าน รวากับมีพลัง
อันแข็งแกร่งระเบิดออกมา ฉีกร่างของนางให้ขาดออกเป็นพัน
หมื่นส่วน

สัญชาตญาณบอกนางว่า หากปล่อยให้พลังในสายเลือด
ปะทุออกมาทั้งหมด นางจะระเบิดร่างตายอย่างแน่นอน

เชียวหลังอวินพยายามกดพลังที่คิดจะปะทุออกจากร่าง
ใช้พลังวิญญาณเข้าต้านทานอย่างสุดกำลัง

พลังเหล่านั้นบ้าคลั่งอย่างยิ่ง พุ่งกระแทกใส่นางไม่หยุด
เชียวหลังอวินขมวดคิ้วแน่น สีหน้าซีดขาว ชนวนโลหิตหมุนวน
อย่างบ้าคลั่ง สุดท้ายก็เปิดออก ไข่มุกสีม่วงเม็ดหนึ่งพุ่งเข้าสู่
ปากของนาง ในช่วงพริบตา นางก็รู้สึกว่พลังคลุ้มคลั่งทั้งหมดถูก
ไข่มุกสีม่วงในร่างดึงดูด แล้วไหลทะลักชำระล้างเส้นลมปราณ
ทั่วร่าง จับปวดทรมานแทบทนไม่ไหว

เหนือสุดซึ่มบนหน้าผากของเชียวหลังอวิน นางไม่รู้เลยว่า
ทั้งร่างของตนกำลังถูกแสงสีเขียวอมฟ้าปกคลุม แสงนั้นยิ่งทวี
ความสว่างมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด ขณะที่เชียวหลังอวินคิดว่าตนใกล้
จะทนไม่ไหว นางพลันรู้สึกว่ร่างทั้งร่างผ่อนคลายลง เบาหวิว
ราวกับจะลอยได้

นางค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออก ทว่าไม่รู้เลยว่าด้านนอก
มารจำนวนหนึ่งได้ยินเสียงโบราณเสียงหนึ่งที่สั่นสะเทือนถึง
จิตวิญญาณ

“ซึง!!!”

ด้านนอก มารราคะและเหล่าทหารมารรูนเยาว์คุกเข่าลงกับพื้นโดยพลัน ใบหน้าเต็มไปด้วยความมึนงง ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมตนถึงได้คุกเข่าลงโดยสัญชาตญาณ

แม้แต่ต้นไม้มรณะก็สั่นสะท้านอย่างหนัก รวากับอยากถอนรากหนีไปให้ไกล

ในขณะที่เมื่อต้นต้นได้ยินเสียงนี้กลับดีใจอย่างยิ่ง เพราะเขารู้ว่านั่นคือเสียงของท่านแม่

นอกมานแสงมีดสนิท มองไม่เห็นสิ่งใดเลย ทุกคนต่างมึนงงไปตามกันว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เซียวหลิงอวี่นไม่รู้ถึงสถานการณ์ภายนอกสักนิด เมื่อนางได้สติก็พบว่าตนกำลังโอบบิโนอยู่ภายในลูกเถาว์วัลย์จริงๆ

นางเพิ่งรู้ว่าตนได้กลายเป็นหงส์ที่ชนมีประกายสีเซียวอมฟ้าตัวหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น นางยังรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าตนเพียงแค่ออกปีกเบาๆ ก็สามารถพัดต้นไม้มรณะให้ถอนราก

ลอยขึ้นได้ อีกทั้งยังสามารถบัญชาamarทั้งหลายได้ด้วย นี่คือพลังที่ติดตัวมาหลังจากสายเลือดหงส์ครามตื่นขึ้น

ทว่าขณะนี้ สิ่งที่น่าเป็นห่วงที่สุดกลับเป็นบุตรของตน ดังนั้นนางจึงกลับคืนสู่ร่างมนุษย์ในทันทีแล้วเอ่ยกับเถาว์ลย์ว่า “ข้าจะออกไปแล้ว”

ทันทีที่เสียงนั้นสิ้นสุด เถาว์ลย์ทั้งหมดก็หดตัวกลับอย่างฉับพลัน รวากับหวาดกลัวไม่กล้าร้องอยู่ต่อแม้แต่จิตใจเดียว ต่างรีบถอยห่างจากเซียวหลิงอวิ⁺นไปให้ไกลที่สุด

ต้นไม้มรณะอยากหนีไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันไม่เคยคิดเลยว่า ตนที่มีชีวิตมาหลายแสนปี จะได้พบกับตัวตนที่น่าสะพรึงกลัวถึงเพียงนี้ ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ต่างกดดันจนมันแทบหายใจไม่ออก

เมื่อก่อนเถาว์ลย์สลายหายไป มารราคะและต้นตันทันก็เห็นเซียวหลิงอวิ⁺นลอยลงมาอย่างปลอดภัย

ในช่วงเวลาที่เห็นเซียวหลิงอวิ⁺น ไม่ทันรอให้เซียวหลิงอวิ⁺นลงถึงพื้นดี ต้นตันทันก็พุ่งเข้าหานางเร็वरวากับลูกกระสุนเข้าไปในอ้อมอกของนางแล้วอดอ้อนทันที

“ท่านแม่ ท่านทำให้ฉันตกใจแทบตาย ฉันนี่เห็นว่า
ท่าน...ท่านไม่ต้องการฉันแล้ว”

ดวงตาสีกระจ่างของฉันคลอไปด้วยน้ำตา เห็นได้ชัด
ว่าเขาตกใจไม่น้อยจริงๆ

เชียวหลิงอวินรู้สึกผิด นางลูบศีรษะเล็กๆ ของเขาแล้ว
กล่าวว่า “เป็นความผิดของแม่เอง ต่อไปฉันต้องจำไว้ว่า
เพื่อเจ้าแล้ว แม่จะไม่มีวันปล่อยให้ตนเองเกิดเรื่องเดือดขาด
และไม่ว่าแม่จะอยู่เคียงข้างเจ้าหรือไม่ ต้องจำไว้ว่าแม่จะตามหา
และจะกลับมาอยู่ข้างเจ้าแน่นอน!!!”

ในเวลานี้ เชียวหลิงอวินยังไม่รู้เลยว่า คำพูดประโยคนี้จะ
ส่งผลต่ออนาคตของฉันมากเพียงใด

แต่ฉันกลับจดจำถ้อยคำของนางไว้ฝังลึกในจิตใจ
เขาซุกกายอดอ้อนอยู่ในอ้อมอกของเชียวหลิงอวิน จึงค่อยๆ
คลายความตื่นตกใจลง

เชียวหลิงอวินอุ้มฉันเดินไปยังข้างกายมารราคะ

มารราคะถอนหายใจยาวอย่างแรงแล้วกล่าวว่า

“ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร”

มารราคะไม่ทันสังเกตเลยว่า ในเวลานี้เหล่าทหารมาร-
รูนเอยาร์ด้านหลังของนางล้วนตะลึงงัน สายตาทั้งหมดจับจ้อง
ไปที่ใบหน้าทั้งดงามอย่างยิ่งของเซียวหลิงอวีน

พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ท่านเซียวที่เข้มงวดกับ
พวกเขาอย่างยิ่งยวด จะมีรูปลักษณ์ที่งดงามถึงเพียงนี้ แม้ว่า
ในแดนมารทุกคนล้วนมีรูปลักษณ์งดงาม แต่พวกเขาไม่เคยเห็น
ความงามเช่นนี้มาก่อน งามจนเพียงมองครั้งเดียวก็ไม่มีวันลืม
ความงามเช่นนี้มิใช่เพียงรูปลักษณ์ภายนอก มิได้ฉูดฉาดตั้ง
หญิงงามอันดับหนึ่งแห่งแดนมาร แต่เป็นความงามที่ซึมลึก
ถึงกระดูก

เพียงแรกเห็นพวกเขาก็รู้สึก ว่า ต่อให้เป็นมารหญิงผู้ใด
ก็ไม่มีทางงดงามเหนือกว่าท่านเซียวได้อีกแล้ว!

บทที่ 715 ฟันคืนสมบูรณ์แล้ว! (2)

เชียวหลังอวินสังเกตเห็นทหารमारเหล่านั้เหม่อลอย
จึงนึกได้ว่าหน้ากากของตนถูกเถาวัลย์บดจนแตกไปแล้ว
ก่อนหน้านี้ จึงหยิบหน้ากากสำรองออกมาสวม นางหลอม
หน้ากากไว้หลายอันเก็บอยู่ในถุงเก็บของ

เมื่อสวมหน้ากากเรียบร้อยแล้ว นางจึงสายศีระให้
มารราคะแล้วกล่าวว่า “วางใจเถอะ ข้าไม่บาดเจ็บง่าย ๆ หรอก”

พูดจบ นางก็มองไปรอบ ๆ แล้วเอ่ยถามอย่างสงสัย

“พวกมารเมื่อครู่หายไปไหนแล้ว?”

เมื่อเอ่ยถึงหัวข้อี้และพวก เชียวหลังอวินก็รู้สึกได้ว่า
ร่างเล็กในอ้อมอกของตนแข็งแกร่งขึ้นเล็กน้อย

เหล่าทหารมารรุ่นเยาว์เองก็รู้ตัวว่าตนเสียมารยาท
ต่างพากันหลบสายตาไปมองซ้ายขวา แต่ในใจก็ยังไม่อาจลืม
ใบหน้านั้นได้เลย

มารราคะไม่ทันสังเกตความผิดปกติของต้นตั้น จึงตอบตามตรงว่า “หลิวเขียวเขียวลอบโจมตีเจ้า ต้นตั้นโมโหก็เลยฉามานางไป ส่วนหลิวอีกกับพวกนั้น...ข้าก็ให้ไปแล้ว”

ต้นตั้นแอบเงยหน้ามองสีหน้าของเขียวหลังอวินอย่างรู้สึกผิด แต่กลับเห็นว่านางกล่าวอย่างสงบว่า “ดีแล้ว เช่นนั้นพวกเราต้องเร่งเดินทางต่อ”

ขณะกล่าว นางยังลูบศีรษะของต้นตั้นอย่างปลอบโยน

ต้นตั้นรู้ว่าท่านแม่ไม่โกรธตน จึงดีใจอย่างยิ่ง

หลังจากนั้น เขียวหลังอวินกับมารราคะก็พาเหล่าทหารมารร่นเยาวี้ออกเดินทางต่อไป ตลอดทางแทบไม่พบอุปสรรคใดเลย แม้ผ่านไปถึงห้าวันเต็มก็ยังไม่เจออันตรายแม้แต่หน่อย

ผู้ที่ตกตะลึงที่สุดคือมารราคะ

นางแทบสงสัยว่าตนยังอยู่ในปามารมณะจริงหรือไม่

ก่อนหน้านี้ทุกครั้งที่นางนำกองกำลังเข้าร่วมการประลอง ในหนึ่งวันอย่างน้อยจะต้องเผชิญวิกฤตสองครั้ง บางครั้งถึงกับ